

Sygn. akt I C 1144/16 upr.

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 stycznia 2017 r.

Sąd Rejonowy w Kwidzynie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Halina Ostafińska-Kołącka

Protokolant: stażysta Ewelina Gadomska

po rozpoznaniu w dniu 11 stycznia 2017 roku w Kwidzynie

na rozprawie sprawy

z powództwa (...) we W.

przeciwko R. D.

o zapłatę

I. powództwo oddała,

II. zasądza od powoda (...) we W. na rzecz pozwanej R. D. kwotę 377,00 zł (trzysta siedemdziesiąt siedem złotych 00/100), tytułem kosztów zastępstwa procesowego.

Sędzia Sądu Rejonowego

Halina Ostafińska - Kołącka

Sygn. akt I C 1144/16 upr.

UZASADNIENIE

Powód (...) z siedzibą we W. w pozwie wniesionym przeciwko R. D. domagał się zapłaty kwoty 637,97 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty. Powód domagał się także zasądzenia na swoją rzecz kosztów procesu.

W uzasadnieniu pozwu powód podał, że dochodzona w niniejszej sprawie wierzytelność wynika z umowy bankowej numer (...) zawartej przez pozwaną z wierzycielem pierwotnym, tj. (...) Bank S.A. w dniu 21 maja 2003 r. Pozwana nie regulowała swojego zobowiązania w terminie i zaprzestała spłaty pożyczki, wobec czego niespłacona kwota należności głównej stała się wymagalna wraz z kwotą odsetek za opóźnienie w spełnieniu świadczenia. Wierzyciel pierwotny wezwał stronę pozwaną do zapłaty kwoty pieniężnej, w treści wezwania zamieszczając informację, że w przypadku niezapłacenia wskazanej kwoty wierzytelność zostanie przelana na rzecz (...) we W.. Pozwana nie uregulowała należności wskazanej w wezwaniu, wobec czego w dniu 04 lutego 2016 r. (...) Bank S.A. zawarł z powodem umowę przelewu wierzytelności, cedując na jego rzecz całość praw i obowiązków wynikających z umowy zawartej przez stronę pozwaną z wierzycielem pierwotnym.

Referendarz Sądowy w Sądzie Rejonowym w Kwidzynie w dniu 05 października 2016 r. wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym uwzględniający żądania pozwu (sygn. akt I Nc 3674/16).

Pozwana R. D. w sprzeciwie od powyższego nakazu zapłaty wносиła o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powoda na jej rzecz kosztów postępowania.

Pozwana podniosła zarzut przedawnienia roszczenia głównego i odsetek w całości, braku udowodnienia wysokości dochodzonej wierzytelności co do zasady i wysokości, braku legitymacji czynnej po stronie powodowej i braku zawiadomienia pozwanej o zawartej umowie cesji.

Pozwana zaprzeczała istnieniu roszczenia dochodzonego pozwem, które jej zdaniem jest nieudowodnione co do zasady i co do wysokości. R. D. podkreśliła, że powód nie dołączył do pozwu dokumentów, na które się powołuje, tj. umowy bankowej, z której wywodzi swoje roszczenie, zawiadomienia o przelewie wierzytelności ani wezwania pozwanej do zapłaty kwoty dochodzonej pozwem. Przedłożył jedynie wydruk stanowiący automatycznie wygenerowany wyciąg z elektronicznego załącznika do umowy cesji oraz wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego, które w opinii pozwanej nie mogą być dowodem na istnienie wierzytelności.

Ponadto zdaniem pozwanej nawet jeżeli wierzytelność dochodzona pozwem istniała, to jest ona przedawniona.

Sąd ustalił i zważył, co następuje:

W dniu 04 lutego 2016 r. (...) Bank S.A. z siedzibą we W. zawarł z (...) z siedzibą we W. umowę sprzedaży wierzytelności.

W wyniku powyższej umowy powód nabył wierzytelność przysługującą wierzycielowi pierwotnemu wobec R. D., na którą składały się kapitał w kwocie 234,96 zł, odsetki w kwocie 392,74 zł i koszty w kwocie 45,13 zł.

Powód pismem z dnia 24 sierpnia 2016 r. wezwał pozwaną do spłaty zadłużenia. Pozwana nie odpowiedziała na wezwanie powoda.

/ **dowód:** wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego i ewidencji analitycznej – k. 8, umowa sprzedaży wierzytelności do funduszu sekurytyzacyjnego – k. 9 – 13, wyciąg z elektronicznego załącznika do umowy cesji – k. 14, wezwanie do zapłaty – k. 15 – 15 verte/

Okoliczności faktyczne w istotnych dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy kwestiach Sąd ustalił w oparciu o dane wynikające z dokumentów przedłożonych przez powoda. Zaznaczyć jednak w tym miejscu trzeba, iż te dokumenty nie były wystarczające dla uwzględnienia żądania pozwu.

W przedmiotowej sprawie powód domagał się od pozwanej R. D. zapłaty kwoty w łącznej wysokości 637,97 zł.

Powód w pozwie wskazał, że pozwana zawarła z (...) Bank S.A. z siedzibą we W. (pierwotnym wierzycielem) umowę pożyczki numer (...). Powód wskazał, że pozwana nie spłaciła należności wynikających z tej umowy i w związku z tym niespłacona kwota należności głównej stała się wymagalna wraz z kwotą odsetek za opóźnienie w spełnieniu świadczenia. W następstwie powyższego, wobec niedotrzymania przez pozwaną warunków określonych w umowie, wierzyciel pierwotny wezwał ją do zapłaty kwoty pieniężnej pod rygorem przelania wierzytelności na rzecz (...).

Powód wyjaśnił również, że (...) Bank S.A. dokonał na jego rzecz przelewu wierzytelności przysługującej mu od pozwanej.

Pozwana w niniejszej sprawie kwestionowała istnienie wierzytelności dochodzonej przeciwko niej oraz jej wysokość.

Pozwana podniosła także, że powód nie posiada legitymacji czynnej procesowej w niniejszej sprawie oraz że jeżeli roszczenie istnieje, to jest przedawnione.

Wskazać w tym miejscu trzeba, iż zarzut braku legitymacji czynnej procesowej powoda był niezasadny. Strona powodowa bowiem wykazała w należyty sposób nabycie uprawnień od pierwotnego wierzyciela w oparciu o umowę

sprzedaży wierzytelności z dnia 04 lutego 2016 r. Wskazać trzeba, iż te okoliczności jasno wynikają z dokumentów przedłożonych przez powoda. Nie ma żadnych uzasadnionych i przekonujących podstaw, aby dane wynikające z tych dokumentów kwestionować. Wobec powyższego Sąd orzekający uznał, iż powód posiadał w tej sprawie legitymację czynną procesową.

Jednakże zaznaczyć trzeba, iż słuszne i zasadne były pozostałe zarzuty zgłoszone przez pozwaną w sprzeciwie od nakazu zapłaty. Uwzględnienie tychże zarzutów skutkowało uznaniem, że powód nie wykazał swojego żądania ani co do zasady, ani co do wysokości.

W tym miejscu wskazać należy, iż zgodnie z treścią przepisu art. 6 k.c. obowiązek udowodnienia faktów spoczywa na osobie, która z tych faktów wywodzi skutki prawne. Wobec tego na powodzie zawsze ciąży obowiązek wykazania faktów uzasadniających jego roszczenia, a na pozwanym obowiązek udowodnienia okoliczności uzasadniających wnioski o oddalenie powództwa. Obowiązek udowodnienia faktu powstania roszczenia, jak i jego wysokości obciąża zawsze powoda.

Podnieść trzeba, że w tej sprawie powód był reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika będącego radcą prawnym, a zatem Sąd nie miał obowiązku udzielać mu w tym zakresie stosownych pouczeń.

Zdaniem Sądu, w niniejszej sprawie poważne wątpliwości budzi istnienie roszczenia powoda wobec pozwanej z tytułu umowy pożyczki wskazanej w pozwie, ponieważ powód nie wykazał istnienia tegoż roszczenia za pomocą wiarygodnych i przekonujących dowodów.

W dokumentach przedłożonych przez powoda występują bowiem rozbieżności. W pozwie oraz w wyciągu z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego i ewidencji analitycznej wskazano, że zobowiązanie pozwanej wynika z umowy kredytu o numerze (...), zaś w wyciągu z elektronicznego załącznika do umowy cesji powyższy numer jest określony jako identyfikator klienta (pозwanej).

Ponadto mimo iż w pozwie powód twierdzi, że umowa bankowa stanowiąca podstawę dochodzonego roszczenia została zawarta przez pozwaną z (...) Bank S.A. we W., to w wezwaniu do zapłaty zawarte jest stwierdzenie, że pozwana zawarła umowę kredytu ratalnego z (...) Bank (...) S.A.

Powód nie przedłożył oryginału ani odpisu umowy bankowej, z której wywodzi swoje roszczenie, dlatego Sąd nie miał możliwości wyjaśnienia powyższych rozbieżności.

Zaznaczyć należy, że przedłożony przez powoda wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego i ewidencji analitycznej nie jest wystarczającym dowodem na istnienie roszczenia dochodzonego pozwem. Wprawdzie w myśl art. 194 ust 1. Ustawy o funduszach inwestycyjnych i zarządzaniu alternatywnymi funduszami inwestycyjnymi z dnia 27 maja 2004 r. (tekst ujednolicony Dz.U. z 2016 r., poz. 1896) księgi rachunkowe funduszu sekurytyzacyjnego, wyciągi z tych ksiąg podpisane przez osoby upoważnione do składania oświadczeń w zakresie praw i obowiązków majątkowych funduszu i opatrzone pieczęcią towarzystwa zarządzającego funduszem sekurytyzacyjnym oraz wszelkie wystawione w ten sposób oświadczenia zawierające zobowiązania, zwolnienie z zobowiązań, zrzeczenie się praw lub pokwitowanie odbioru należności mają moc prawną dokumentów urzędowych oraz stanowią podstawę do dokonania wpisów w księgach wieczystych i rejestrach publicznych, jednakże zgodnie z ust. 2 w/w artykułu moc prawna dokumentów urzędowych, o której mowa w ust. 1, nie obowiązuje w odniesieniu do dokumentów wymienionych w tym przepisie w postępowaniu cywilnym.

W ocenie Sądu orzekającego, w tym stanie rzeczy wskazać trzeba, że powód za pomocą wiarygodnych i obiektywnych dowodów nie wykazał istnienia roszczenia wobec pozwanej. W świetle powyżej zaprezentowanych okoliczności zaznaczyć trzeba, iż istnienie tegoż roszczenia oraz jego zasadność budzą poważne wątpliwości.

Podkreślenia wymaga także to, że nawet gdyby przyjąć istnienie przedmiotowego roszczenia, to żaden dowód zebrany w sprawie nie wskazuje na to kiedy stało się ono wymagalne. Powód w tym zakresie przedstawił jedynie subiektywne twierdzenia, nie znajdujące oparcia w obiektywnych dowodach.

Przede wszystkim wskazać należy, iż powód nie wykazał, czy pozwanej została wypowiedziana umowa kredytu, a także czy kiedykolwiek to wypowiedzenie doręczono pozwanej oraz w jaki sposób. Powód nie przedłożył bowiem ani wypowiedzenia umowy kredytu, ani wezwania pozwanej przez wierzyciela pierwotnego do spłacenia długu pod rygorem przelania wierzytelności na rzecz (...).

Wskazać należy, iż w tejże sprawie zastrzeżenia budzi także wysokość dochodzonego w pozwie żądania. Powód nie wskazał bowiem, w jakiej wysokości pozwana spłaciła wierzytelność dochodzoną pozwem ani kiedy dokonała ostatniej wpłaty.

Wobec powyższego bezzasadnym było badanie przez Sąd podniesionego przez pozwaną zarzutu przedawnienia roszczenia ze względu na nieprzedłożenie przez żadną ze stron postępowania oryginału umowy kredytu stanowiącego podstawę roszczenia dochodzonego pozwem.

W przedmiotowej sprawie to strona powodowa miała obowiązek udowodnić istnienie dochodzonej wierzytelności, okoliczności jej powstania, jej wysokość oraz ewentualne przerwanie biegu przedawnienia. Jednakże nie wykonała tegoż obowiązku w sposób należyty.

Mając na względzie powyżej zaprezentowane okoliczności i rozważania Sąd oddalił powództwo w niniejszej sprawie jako nieudowodnione zarówno co do zasady, jak i co do wysokości. Istnienie jakiegokolwiek wierzytelność pomiędzy powodem a pozwaną budzi poważne wątpliwości.

Podstawę prawną rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie stanowiły przepisy art. 720 k.c. a contrario w zw. z art. 6 k.c.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie przepisu art. 98 § 1 k.p.c.

Pozwana wygrała niniejszą sprawę w całości, a zatem przysługiwał jej od powoda zwrot poniesionych kosztów procesu.

Na poniesione przez pozwaną koszty procesu składały się: wynagrodzenie pełnomocnika będącego radcą prawnym w kwocie 360 zł (ustalone zgodnie z treścią przepisu § 3 w zw. z § 2 pkt 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych) i opłata skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł.